

ЗМІСТ

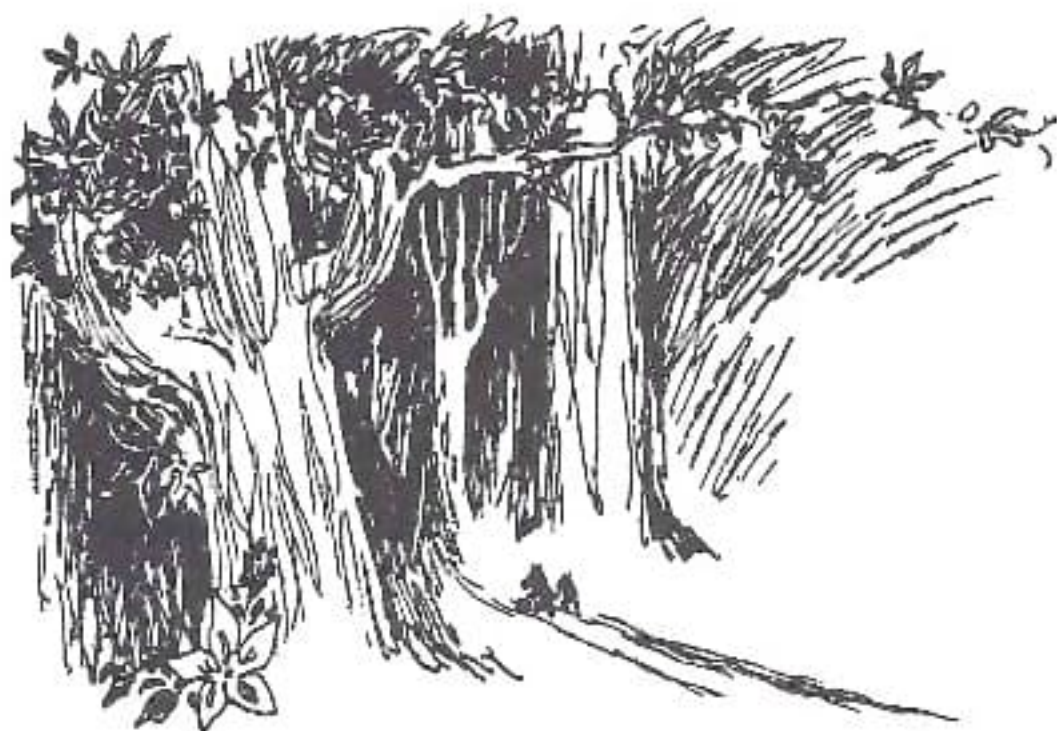
Маленькі тролі і велика повінь 7

Комета прилітає 49

Капелюх Чарівника	199
Розділ перший	203
Розділ другий	221
Розділ третій	240
Розділ четвертий	264
Розділ п'ятий	282
Розділ шостий	307
Розділ останній	322
Кілька слів про казкарку Туве.....	351

 Було десь пізніє пообіддя, коли Мумі-троль зі своєю Мамою увійшов до найгустішої гущавини дрімучого пралісу. Поміж деревами панувала така тиша і темрява, ніби уже запали сутінки. То тут, то там росли велетенські квіти, що випромінювали сяйво і здавалися миготливими світильниками, а далі в хащах поміж тіннями роїлися маленькі зеленкуваті цяточки.

— Світлячки, — промовила Мама Мумі-троля.

Однак часу приглядатися до світлячків у них не було. Вони, власне, вибралися на пошуки затишного й теплого місця для будиночка, в якому можна було б оселитися ще до настання зими. Мумі-тролі дуже теплолюбні, а тому будиночок слід побудувати щонайпізніше у жовтні.

Отож вони брели далі у тиші і темряві, все глибше й глибше заходячи у ліс. Мумі-тролеві стало трохи лячно,

і він пошепки запитав Маму, чи, на її думку, водяться тут грізні звірі.

– Ледве чи, – відповіла Мама, – та все ж ліпше поквартитися. Хоча ми такі маленькі, що вороги, сподіваюся, нас і не помітять.

Раптом Мумі-троль міцно ухопив Маму за руку.

– Поглянь! – скрикнув він.

Від страху хвіст у Мумі-троля піднявся сторч. З темряви з-поза стовбура дерева на них витріщалися два ока. Мама спершу також злякалася, еге ж, навіть вона, але потім заспокоїла синопка:

– То, напевно, якесь дуже маленьке звірятко. Почекай-но хвильку, я ось присвічу. У темряві все має страшніший вигляд, ніж насправді, розумієш?

Вона зірвала одну з великих квіток-ліхтариків й посвітила нею у темряву. І тоді вони справді побачили крихітне звірятко, привітне і ледь наполохане, що принишкло у пільмі.

– Ось бачиш, – мовила Мама.

– Хто ви? – поцікавилось Крихітне Звірятко.

– Я – Мумі-троль, – відказав Мумі-троль, який уже знову набрався хоробрості. – А це – моя Мама. Сподіваюсь, ми тебе не потурбували? (Видно було, що Мама навчила його гречності).

– Анітрохи, – запевнило Крихітне Звірятко. – Я собі сидів і сумував без товариства. Ви дуже поспішаєте?

– Так, – сказала Мама Мумі-троля. – Ми, власне кажучи, шукаємо гарне сонячне місце для будиночка. Може, хочеш піти з нами?

– Ви ще й питаєте! – зраділо Крихітне Звірятко і пострибало до них. – Я заблукав і вже не сподівався побачити сонце!

Далі вони рушили утрюх, прихопивши зі собою велетенського тюльпана – освітлювати дорогу.

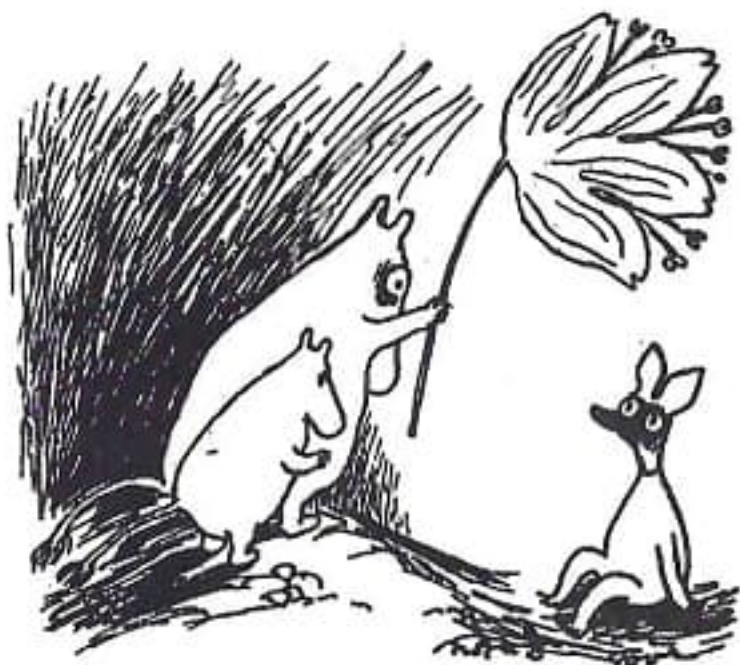
Темрява навколо гусла усе більше й більше, квіти під деревами пригасали, аж врешті згасла остання.

Перед ними зблиснуло темне водяне плесо, повітря стало важке й студене.

– Як моторошно, – озвалося Крихітне Звірятко. – Там далі болото. Я туди не піду.

– Чому ж? – запитала Мама Мумі-троля.

– Там мешкає Великий Змій, – ледь чутно прошепотіло Крихітне Звірятко, роззираючись навкруги.

– Дурниці! – вигукнув Мумі-троль, бажаючи показати, який він хоробрий. – Ми такі маленькі, що нас ніхто й не помітить. Як же ми побачимо сяйво сонця, якщо боїтимемося болота? Ходімо!

– Хіба недалеко, – погодилося Крихітне Звірятко. – Але обережно! Кожен сам відповідає за свою безпеку!

І вони тихесенько рушили, перелазячи з купини на купину. Чорна трясовина булькотіла й шамкотіла навколо них, та, доки світився тюльпан, вони почувалися впевнено.

Та раптом Мумі-троль послизнувся і ледь не впав, Мама в останню мить устигла підхопити його.

— Далі доведеться добиратися човном, — вирішила вона. — Ти промочив ніжки і неодмінно застудишся.

Мама добула зі своєї торбинки сухі шкарпетки для синочка, а потім посадила Мумі-троля і Крихітне Звірятко на великий круглий листок водяної лілії.

Усі троє опустили хвости у воду, наче весла, і постернували просто на середину болота. Попід ними миготіли темні тіні якихось створінь, котрі то пірнали, то виринали з-поміж коріння дерев, плюскотіли і поринали углиб, а звідусіль підкрадалася імла.

— Я хочу додому! — раптом озвалося Крихітне Звірятко.

— Не бійся, Крихітне Звірятко, — заспокоював його тремтячим голосом Мумі-троль. — Ми заспіваємо щось веселе, і тоді...

Тієї самої миті їхній тюльпан згас. Навколо запала цілковита темрява.

З п'ятьми почулося шипіння, листок водяної лілії загойдався.

– Скоріше, скоріше! – закричала Мама Мумі-троля. – То Великий Змій суне!

Усі ще глибше занурили свої хвости і веслували що було снаги, аж вода вирувала. Тепер вони побачили Змія, який плыв за ними услід, страшного на вигляд, з лютими жовтими очима.

Вони гребли щодуху, проте Змій неухильно наздоганяв їх і вже роззявив свою пащеку з довгим тремким язиком. Від страху, що зараз опиниться у пащі страховиська, Мумі-троль затулив долонями очі й залементував:

– Мамо!

Але ніхто його не з'їв. Тоді він обережно визирнув з-поміж пальців. Сталося диво – їхній тюльпан знову

